

събрание въ Букурещъ на 29. IV. 1872 г. сж посочени псевдонимитѣ на представенитѣ комитети. Т. Пѣевъ представя София — „Исаакъ Хаимъ“ (тамъ, с. 544—545).

Не можемъ да установимъ точното значение на всички приведени бележки, но отъ тѣхъ се вижда, че въ София е имало хора на революционната организация и комитетъ, че Левски нѣколко пѣти е отивалъ въ града и околноститѣ, че сжщо тѣй Димитъръ Общи е посещавалъ София съ революционни задачи. Следвателно, градътъ е взелъ участие въ голѣмото съзаклетническо движение, което организира В. Левски презъ 70-тѣ години въ България. Следъ разкриване на неговата дейность и залавянето му, пострадатъ и софийскитѣ съзаклетници заедно съ своитѣ другари отъ другитѣ комитети. Дим. Общи извършва въ 1872 г. обира на турската поща въ Араба-конакъ. Скоро следъ това софийскитѣ затворъ се изпълва съ арестувани революционери. Заловениятъ Дим. Общи билъ разпитанъ отъ специална следствена комисия, състоеща се отъ софийския губернаторъ Махзаръ-паша и българскитѣ първенци Пешо Желявски, х. Мито Каймакчи, х. Маню Стояновъ и Д. Трайковичъ (вж. Ст. Заимовъ, Василь Левски дяконътъ, с. 158). Нищо чудно, че нѣкои отъ изследвачитѣ може би сж били членове на комитета. Д. Общи и В. Левски увисватъ на бесилката. Освенъ съзаклетникътъ Хр. П. Ковачевъ, арестувани сж и други софиянци. Ето нѣкои сведения за тѣхната сждба. Т. Икономовъ пише на 9. XII. 1872 г. до Кирякъ Цанковъ за подвига на единъ ханджия: „Научавами са още, че нѣкой ханджия отъ вѣнъ Софія, като го мжчиле, за да кажи нещо, и женатъ му като гледала, че до толкова злѣ го мжчатъ, и почнала: „Защо не кажешъ, бре, да та не мжчатъ, съ кои сж разговаряше онзи день“. Послѣ мажа, като видѣлъ, каква е работитъ, и казалъ на неприятелитѣ: „Оставьте ма да кажа, какво е.“ И тѣй като го освободиле, подърпа сж малко назатъ, изважда отъ джеба си единъ малакъ револверъ, померилъ жена си въ гжрдитѣ, която въ сжщо-то време пада мъртва на земиятъ, и пакъ не можле да испитатъ нещо отъ него. „Ами защо уби жената си?“ — „Обихъ я, защо то можела неправедно да накладе на оганя единъ цѣлъ народъ“ (Д. Т. Страшимировъ, В. Левски. Томъ I, с. 586, № 491).

Следъ разкриване на организацията, отъ София избѣгва и съзаклетникътъ отецъ Генадий, игуменъ на Драгалевския манастиръ. За него Панайотъ Хитовъ пише на Българския центр. рев. комитетъ презъ м. ноемврий 1872 г. следното: „Господа членове б. р. ц. т. к., отъ София доди единъ калогер, които е бил ягомен на Драгалеския манастир, тое манастир е близо до София един сахат; тос калогер имито мо е Генадия. Той казва, че е бил член на Софишкия комитетъ и, като са уловил Димитаръ Општи у Тетевенъ и го докарали у София и изказал на колко хора отъ София и отъ селата, и пратили отъ София жандари да оловат и ягомена Генадия от манастира, а Генадия доспѣлъ, та са метналъ на конет си и побегнал и дошел у Сорбия... Физогномията на речениятъ Генадия: години 40, возраст среден, снага омерена, коса черна, малко пробелена, лица чорвено, очи черни лик валчес, нос омерен, коса гаста, на сарци здравъ, разговор сарчен, има глет храбаръ“ (пакъ тамъ, с. 574—75, № 487).